

Arrest

nr. 114 454 van 26 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense respectievelijk Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2013 waarbij een einde wordt gesteld aan de machtiging tot verblijf van onbeperkte duur en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN MAELE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers moeder dient – vergezeld van verzoeker zelf en zijn broer, beiden op dat ogenblik nog minderjarig – op 14 juni 2000 een asielaanvraag in. Zij geeft hierbij valse namen op, alsook een valse nationaliteit.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 21 februari 2001 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers moeder stelt tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 3 augustus 2001 de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekers moeder stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Verzoekers moeder dient, namens haarzelf en haar kinderen, bij schrijven gedateerd op 6 november 2001 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in het Rijk in toepassing van toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Bij arrest van 15 juli 2002 verwerpt de Raad van State het beroep ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2001.

1.6. Verzoeker, die intussen meerderjarig is geworden, en zijn moeder en broer worden op 24 september 2009 gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk.

1.7. Verzoekers moeder biedt zich begin 2011 aan bij de administratieve diensten van de stad Oostende waarbij zij een Armeens nationaal paspoort uitgereikt op 16 december 1996 op haar ware naam voorlegt. In de nasleep hiervan blijkt ook de werkelijke identiteit en nationaliteit van verzoeker.

1.8. Op 20 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan de verblijfsmachtiging van onbepaalde duur. Deze beslissing, die verzoeker op 5 maart 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Art. 13 § 2 bis De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Op 14.06.2000 doet de moeder van betrokkene een asielaanvraag voor zichzelf en haar minderjarige kinderen, [M.A.] en [M.G.]. Zij beweerde de Azerische nationaliteit te bezitten, maar van Armeense origine te zijn. Ze was gehuwd met een persoon van Azerische origine. Het gezin leefde samen in Azerbeidzjan en ook haar kinderen zouden de Azerische nationaliteit hebben.

In 1990 zouden betrokkenen Azerbeidzjan hebben verlaten. Ze zouden gevlucht zijn naar Armenië, waar zij de vluchtelingenstatus zouden hebben verkregen. Toen de Azerische origine van betrokkene vader werd ontdekt kregen de betrokkenen ook in Armenië problemen. Nadat de vader van de betrokkene werd meegenomen door de politie heeft het gezin niets meer van hem vernomen. De betrokkenen werden bedreigd en besloten hierop te vluchten. Op 21.02.2001 neemt de dienst vreemdelingenzaken een negatieve beslissing betreffende hun asielaanvraag. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 21.02.2001 werd op 07.08.2001 bevestigd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 07.09.2001 diende de betrokkene een beroep in tegen de beslissing van het CGVS d.d. 07.08.2001 bij de Raad van State (RVS), en dit beroep werd verworpen door de RVS op 15.07.2002.

Op 20.11.2001 doen de betrokkenen een aanvraag tot regularisatie op basis van het art. 9.3. De betrokkenen verwijzen hierbij naar de duur van hun asielprocedure en het beroep dat hiertegen werd ingediend bij de RVS, hetwelk ten tijde van de aanvraag tot regularisatie nog steeds hangende was. Verder wordt verwezen naar het feit dat de betrokkenen hun best doen om zich te integreren, en het feit dat hij en zijn broer school lopen in België. En verder beweert de raadsman van de betrokkene: "Betrokkene, moeder houdt zich intens bezig met de opvoeding en begeleiding van haar schoollopende kinderen", in 2009 werden de betrokkenen geregulariseerd omwille van de duur van het geheel van de procedures dat door hen werd ingediend. Op 24.09.2009 wordt aan de betrokkenen een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur toegekend en op 19.10.2009 worden de betrokkenen in het bezit gesteld van een B kaart geldig tot 07.10.2014.

Na de regularisatie komen zowel betrokkene als zijn broer in de gevangenis terecht. Betrokkene werd sinds 2010 betrapt op inbreuken op de wetgeving inzake drugs, en op afpersing bij nacht door twee of meer personen - poging tot misdaad: Verder werd hij meer dan eens veroordeeld voor het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, bij gevolg werd hij veroordeeld voor een gevangenisstraf voor een totaal van 26 maanden.

Op 02.02.2011 doen de betrokkenen een aanvraag tot correctie van hun individuele gegevens. De moeder van de betrokkene legt hierbij een Armeens Paspoort voor dat reeds verlopen is. Het paspoort werd aan de betrokkene afgeleverd op 16.12.1996 en was geldig tot 16.12.2006. Op 23.03.2011 ontvangen onze diensten nog enkele bijkomende documenten zijnde: een kopie van verschillende pagina's van het paspoort van de moeder van de betrokkene, die niet eerder aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelegd; een individualiteitsattest voor zijn moeder en de geboorteaktes van betrokkene en zijn broer. In gevolge deze aanvraag worden aan betrokkenen verschillende bijkomende documenten gevraagd. De betrokkene bezorgt ons op 29.02.2012 een attest van de ambassade waarop het volgende verklaard wordt: " Le service consulaire de l' Ambassade de la Republique d' Armenie auprès du Royaume de Belgique certifie, suite à la demande de madame [M.A.], née le 11.11.1970\ qu' elle est, des sa naissance de nationalité arménienne". Hiermee vervalt praktisch geheel het asielrelaas van het gezin in het ledige. Uit het paspoort van mevrouw [A.], alias [P.], kunnen we niet alleen afleiden dat zij gelogen heeft over zowel haar identiteit als haar nationaliteit; maar ook dat ze reeds in het bezit was van een geldig internationaal paspoort op het moment dat er een asielaanvraag werd ingediend (paspoort afgeleverd in 1996 en geldig tot 2006); en eveneens dat zij de Schengenzone is binnengekomen in Italië, meer bepaald in Ancona. Uit het attest dat de betrokkene voorlegde aan onze diensten op 29.02.2012, kunnen we afleiden dat de betrokkenen nooit de Azerische nationaliteit hebben gehad. Uit de geboorteaktes van de betrokkene en zijn broer blijkt de identiteit en de nationaliteit van de vader van de betrokkene. De vader van de betrokkene had ook de Armeense en niet de Azerische nationaliteit, zoals de moeder van betrokkene beweerde bij haar asielaanvraag. De betrokkenen hebben de hele tijd volgehouden aan de frauduleuze verklaringen die werden afgelegd door hun moeder bij hun asielaanvraag. Ook de aanvraag tot regularisatie van het gezin werd ingediend onder een valse identiteit en nationaliteit voor alle leden van het gezin. En hoewel de betrokkene reeds meerderjarig was geworden nog voor er een beslissing werd genomen betreffende deze aanvraag, nam hij nooit de moeite om zijn aanvraag tot regularisatie te actualiseren, en zijn ware naam en nationaliteit kenbaar te maken., Betrokkene werd meerderjarig nog voor zijn verblijf geregulariseerd werd en is derhalve zelf mede verantwoordelijk voor de door het gezin gepleegde fraude, betrokkene werd, sinds het moment dat hij meerderjarig werd, zelf geacht om te waken over de waarachtigheid van de door hem ingestelde procedures.

Wat betreft de binnenkomst van het gezin in Italië en het feit dat aan de betrokkenen een visum werd afgeleverd door de Franse ambassade kan worden gesteld dat, Frankrijk verantwoordelijk zou geweest zijn voor de afhandeling van de asielaanvraag van de betrokkenen, indien we hadden geweten dat aan betrokkenen een visum werd afgeleverd voor de Schengenzone door de Franse ambassade. Het feit dat de Belgische asielinstanties hun asielaanvraag hebben behandeld is dus enkel te wijten aan het feit dat betrokkenen systematisch informatie hebben achtergehouden voor de Belgische autoriteiten gedurende hun verblijf in België.

Door het achterhouden van hun ware vluchtmotieven, identiteit en nationaliteit, alsook van de identiteitsdocumenten in hun bezit, hebben de betrokkenen bovendien geprobeerd de Belgische asiel- en migratie instanties bewust te misleiden, met het oog op verblijfsrechtelijk voordeel. De ware toedracht van de door de betrokkenen gepleegde fraude kwam pas aan het licht wanneer zij hun werkelijke identiteit en nationaliteit hebben prijsgegeven. Hierdoor hebben zij de Belgische Asiel en migratie-instanties verhinderd een beslissing te nemen die met alle factoren rekening hield. Bovendien heeft het gezin door haar volgehouden leugens zowel de Belgische asiel- als migratie instanties trachten te misleiden, en dit zowel betreffende hun identiteit, nationaliteit, als betreffende hun vluchtmotieven waardoor ze de duur van de door hen ingestelde procedures zelf in stand hebben gehouden. Hun langdurig verblijf in het rijk en de integratie die hieruit zou voortvloeien, en de scolariteit van de kinderen, werden enkel mogelijk middels hun langdurig volgehouden leugens betreffende zowel hun vluchtmotieven, hun identiteit als hun nationaliteit.

In navolging van het bovenvernoemde wetsartikel en het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" dient het recht op verblijf van de betrokkene te worden ingetrokken."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.8. Eveneens op 20 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt:

"In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie, [A.M.], adviseur wordt aan [...]

[...]

die de Armeense nationaliteit heeft, eveneens gekend onder de Alias; [...] Azerbeidzjan het bevel gegeven om ten binnen de 5 dagen het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië*?, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 al. 1 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen ;

□ 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; de verblijfsmachtiging van de betrokkene werd ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 15/01/2013. Het wettig verblijf van de betrokkene is dus overschreden.

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; de betrokkene werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekend onder een valse identiteit en nationaliteit. Uit verder onderzoek blijkt eveneens dat betrokkene meerdere frauduleuze procedures heeft opgestart bij de Belgische asiel- en migratieinstanties. De verblijfsmachtiging die aan de betrokkene werd toegekend vloeit rechtstreeks voort uit de gepleegde fraude en derhalve werd deze machtiging tot verblijf ingetrokken bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 15/01/2013.

□ In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 de beslissing tot verwijdering zal gepaard gaan met een inreisverbod van VIJF JAAR gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokken diende zowel een frauduleuze asiel als regularisatieaanvraag in bij de Belgische asiel en migratieinstanties, derhalve werd de verblijfsmachtiging die werd toegekend aan de betrokkene ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken op 15/01/2013 ”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2.1. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, de beslissing tot beëindiging van de verblijfsmachtiging van onbepaalde duur

2.1.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] In de Bestreden Beslissing is op geen enkele wijze aangetoond dat verzoeker zelf valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd.

Hoogstens bewijst verweerder vervalsing of fraude door Mevr. [P.] gepleegd, doch geenszins slaagt zij er in het bijzonder opzet (wetens en willens) bedriegen in hoofde van verzoeker aan te tonen.

Noch minder bewijst verweerder dat verzoeker fraude zou hebben gepleegd of onwettige middelen zou hebben gebruikt... die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf...

Zoals reeds onder middel 2 uiteengezet was verzoeker minderjarig ten tijde van de aanvragen asiel, regularisatie en dit gedurende de quasi ganse procedure.

Het is dus niet verzoeker, die handelingsonbekwaam was, doch hoogstens de moeder die mogelijk valse informatie heeft verstrekt.

Dat er sprake is dat het asiëldossier van het gezin in het ledige valt door het paspoort van Mevrouw [A.], alias [P.], betekent nog niet dat het relaas van verzoeker vervalst.

Meer nog, zelfs al bewijst verweerder (quod certe non!) dat verzoeker bepaalde valse documenten zou hebben voorgelegd dan nog blijkt niet dat dit van doorslaggevend belang was om een verblijf te regulariseren.

Zoals verweerder zelf effectief erkent in haar bestreden beslissing is verzoeker gevlucht wegens de bedreigingen in Armenië. De vader van verzoeker werd o.m. door de Armeense politie meegenomen en nooit meer terug gezien.

Hieraan wordt niets afgedaan door de vermeende valse identiteit van de moeder van verzoeker.

Tevens erkent verweerder zelf dat de verblijfsmachtiging werd toegekend wegens de duur van de gehele procedure.

Het is dus geenszins zo dat de verblijfsmachtiging werd toegekend wegens doorslaggevende informatie die achteraf zou zijn vervalst.

Hieruit blijkt dan ook dat vermeende valse identiteit van moeder geenszins relevant is voor het dossier van verzoeker.

Verweerder toont overigens niet aan dat verzoeker zowel als minderjarige als op heden meerderjarige afwist van de vermeende valse informatie noch op heden nota bene op de hoogte is van de ware toedracht van het asiëldossier van zijn moeder.

Voor de toepassing van het adagium 'fraus omnia corrumpit' dient fraude in hoofde van verzoeker te worden bewezen.

Dit is in casu niet het geval."

2.1.2. Na een bespreking van de formele motiveringsplicht – waarover *in casu* als dusdanig geen betwisting lijkt te bestaan – repliceert verweerder in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] De verwerende partij heeft daarbij de eer op te merken dat een expliciete juridische basis niet vereist is om over te gaan tot de intrekking van een verblijfsrecht, indien dit verblijfsrecht verworven werd ingevolge een "manifest bedrog" bij gevolg toepassing gemaakt kan worden van het beginsel 'fraus omnia corrumpit'. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgt tevens deze stelling, zijnde met de uitdrukkelijke voorwaarde dat er effectief sprake is van bedrieglijke handelingen die van doorslaggevend belang zijn geweest bij de erkenning van een vestigingsrecht" (RVV nr. 42 543 van 29 april 2010) .

Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij is uitgegaan van de correcte gegevens. De verwerende partij heeft de eer erop te wijzen dat verzoekers moeder inderdaad een attest van de ambassade voorlegde waaruit bleek dat deze werd opgesteld op naam van [A.M.], geboren op 11 november 1970, van Armeense nationaliteit. In de beslissing werd er duidelijk op gewezen dat verzoekers moeder het verblijfsrecht werd toegestaan onder een andere naam en onder een andere nationaliteit en op basis van onder meer haar lange asiëprocedure. Verzoeker gaat er volledig aan voorbij dat het paspoort van zijn moeder aantoonde dat zij via Italië in de Schengenzone is binnengekomen en haar door de Franse autoriteiten een visum werd afgeleverd. Met andere woorden, indien geen valse identiteit werd opgegeven en het paspoort onmiddellijk werd voorgelegd hadden de Belgische autoriteiten zelfs niet bevoegd geweest voor haar asiëaanvraag, had de procedure korter verlopen en verzoeker en zijn broer en moeder niet in het bezit gesteld geweest van een verblijfsrecht bij toepassing van artikel 9.3 van de vreemdelingenwet. Bovendien is het geenszins kennelijk onredelijk te oordelen dat het feit dat informatie werd achterhouden leidde tot het misleiden van de Belgische autoriteiten misleid heeft. De fraude ligt wel degelijk aan de grondslag van de toekenning van het verblijfsrecht en dit onafhankelijk van het feit of verzoeker wetens en willens hieraan heeft meegewerkt. Er werd bijgevolg op rechtmatige wijze toepassing gemaakt van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Verzoeker toont niet aan dat verwerende partij de grenzen van de haar wettelijk toegekende

appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden bij het nemen van de bestreden beslissing" (cfr RVV nr. 38 364 van 9 februari 2010).

[...]"

2.1.3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 13, §2 *bis* van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing betreft, luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf."

In grote lijnen besluit verweerder in de eerste bestreden beslissing op basis van volgende elementen tot de beëindiging van de verblijfsmachtiging van verzoeker:

- verzoeker en zijn gezin dienen in februari 2011 een aanvraag in tot correctie van hun individuele gegevens, waarbij komt vast te staan dat zij in werkelijkheid een andere naam en nationaliteit hebben; hierbij wordt onder meer een geboorteakte voor verzoeker voorgelegd;
- uit het door verzoekers moeder overgelegde paspoort blijkt dat zij een visum kreeg van de Franse ambassade en België derhalve nooit verantwoordelijk was voor de asielaanvraag;
- verzoeker is meerderjarig geworden gedurende de behandelingstermijn van de aanvraag om machtiging tot verblijf, doch nam nooit te moeite zijn aanvraag te actualiseren en zijn ware naam en nationaliteit kenbaar te maken; derhalve is hij mede verantwoordelijk voor de door zijn moeder gepleegde fraude;
- door het achterhouden van hun werkelijke naam en nationaliteit, zowel tijdens de asielprocedure als tijdens de aanvraag om verblijfsmachtiging, hebben verzoeker en zijn gezin de lange duur van de procedures – op grond waarvan de verblijfsmachtiging werd toegestaan – zelf in stand gehouden.

Verzoeker betoogt dat hij op het ogenblik van het indienen van de asielaanvraag en van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van het oude artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, alsook gedurende bijna de gehele behandelingsduur van deze laatste aanvraag, minderjarig was en dat hem aldus niet kan worden aangerekend dat hij een valse identiteit en nationaliteit zou hebben opgegeven. Verder stelt verzoeker dat het verblijf, overeenkomstig artikel 13, § 2*bis* van de Vreemdelingenwet, slechts kan worden ingetrokken indien de gepleegde fraude *"van doorslaggevend belang [is] geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf"*. Verzoeker betwist dat het achterhouden van de identiteitsgegevens in de ruime zin van het woord van doorslaggevend belang was, nu de verblijfsmachtiging werd toegekend wegens de lange duur van de opeenvolgende procedures, waarbij de identiteit niet relevant is geweest.

Vooreerst merkt de Raad op dat de stelling van verweerder dat, naast de asielaanvraag, ook de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van toenmalig artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet werd ingediend onder vermelding van een valse nationaliteit, geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf de Armeense, en dus waarheidsgetrouwe, nationaliteit werd opgegeven. Verweerder kon wel weerhouden dat bij de asielaanvraag en de aanvraag om machtiging tot verblijf een incorrecte naam voor verzoeker werd opgegeven en erop wijzen dat verzoeker deze foutieve gegevens niet heeft laten rechtzetten sinds zijn meerderjarigheid. De Raad wijst erop dat verzoeker niet kan voorhouden dat hij zelf niet afwist van de valse informatie die aan verweerder werd verstrekt aangaande zijn identiteit/naam, gelet op het feit dat hij zelf gedurende jaren van deze valse identiteit gebruik maakte en een verblijfstitel onder deze identiteit in ontvangst nam.

Opdat verweerder toepassing zou kunnen maken van de in artikel 13, § 2*bis* van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een einde te stellen aan de onbeperkte verblijfsmachtiging van verzoeker

dient evenwel tevens vast te staan dat de fraude die verzoeker pleegde “*van doorslaggevend belang*” was voor de toekenning van de verblijfsmachtiging. Hiertoe kan worden verwezen naar de parlementaire voorbereiding van artikel 9 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet – dat artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet invoerde – die het volgende stelt: “[...] *Anderzijds wordt artikel 13 aangevuld met een paragraaf die toelaat een einde te stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf voor onbeperkte duur, wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere illegale middelen heeft gebruikt om gemachtigd te worden tot een verblijf. Het betreft hier een bijzondere toepassing van het algemeen rechtsbeginsel «fraus omnia corrumpit», in het licht van de strijd tegen de fraude op het vlak van verblijf (zie de andere aanpassingen aangebracht aan artikel 13 voor wat betreft de vreemdelingen die zich in België bevinden voor een tijdelijk verblijf en de wijziging aangebracht aan artikel 18, voor wat betreft de gevestigde vreemdelingen of de langdurig ingezetenen (artikel 10 van het ontwerp), die een gelijkaardige bepaling bevatten). In dit kader wordt gepreciseerd dat enkel de determinerende elementen voor de toekenning van de machtiging tot verblijf in aanmerking worden genomen.[...]*” (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p. 23). De vaststelling van enige fraude of verwijzing naar het algemene rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ kan *in casu* dan ook enkel worden weerhouden tot beëindiging van de verblijfsmachtiging voor zover aannemelijk wordt gemaakt dat deze doorslaggevend was voor de toekenning van de verblijfsmachtiging.

In het administratief dossier bevindt zich een nota daterend van 5 augustus 2009, waarin wordt aangegeven dat de asielprocedure liep van 14 juni 2000 tot en met 7 augustus 2001 en de daaropvolgende procedure voor de Raad van State liep tot 15 juli 2002. Verder wordt aangegeven dat op 6 november 2001 een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van oud artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet werd ingediend, waarin ruim zevenenhalf jaar later nog geen beslissing was genomen. In de nota wordt gesteld dat verzoeker “*in aanmerking [komt] voor 1.2.*”, zijnde het criterium van de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangaande “*de vreemdeling van wie de asielprocedure, aangevuld met de duur van het annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State en/of de procedure van onderzoek van de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en/of art. 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend tijdens of na de asielprocedure, reeds minstens 5 jaar duurt of 5 jaar geduurd heeft, omdat de Raad van State (asielaanvraag) of de Dienst Vreemdelingenzaken (verblijfsaanvraag) binnen die periode geen beslissing genomen heeft.*”

Het is niet betwist door een van de partijen dat verzoeker werd gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur omwille van de onredelijk lange duur van de procedures die hij en zijn gezin doorliepen, zijnde opeenvolgend de eigenlijke asielprocedure, het beroep bij de Raad van State en de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van oud artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dringt zich hierbij op dat met name de behandelingsduur van meer dan zevenenhalf jaar van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van oud artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft geleid tot de onredelijk lange duur van de opeenvolgende procedures, nu de eigenlijke asielprocedure en de procedure bij de Raad van State elk slechts ongeveer één jaar hebben geduurd.

Verweerder geeft aan dat de opgave door verzoekers moeder van een valse identiteit en nationaliteit en een fictief asielrelaas de duur van de asielprocedure heeft beïnvloed, net als het gegeven dat zij haar paspoort voorzien van een Frans visum niet voorlegde. Dit laatste gegeven zou immers tot gevolg hebben gehad dat de Franse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van de asielaanvraag. Los van het gegeven dat het niet de asielprocedure is geweest die onredelijk lang heeft geduurd, wijst de Raad er evenwel op dat deze fraude niet aan verzoeker zelf kan worden toegerekend. Hij was ten tijde van de behandeling van de asielaanvraag immers minderjarig. Zoals reeds aangegeven was vooral de behandelingsduur van de aanvraag om machtiging tot verblijf doorslaggevend voor de toegekende verblijfsmachtiging. Hierbij dringt de vaststelling zich op dat een behandelingsduur van ruim zeven en een half jaar voor een aanvraag om machtiging tot verblijf onredelijk lang is. Er blijkt ook op geen enkele wijze dat verzoeker zelf, die pas meerderjarig werd op 29 juni 2009, (mede)verantwoordelijk kan worden gehouden voor deze lange behandelingsduur van de aanvraag om machtiging tot verblijf die op 24 september 2009 leidde tot een onbeperkte verblijfsmachtiging. Er kan ook niet worden aangenomen dat, zoals verweerder lijkt voor te houden, de frauduleuze intentie die zou blijken uit het niet kenbaar maken van de ware naamdracht vanaf de meerderjarigheid terugwerkt tot de minderjarigheid. Er kan niet worden vastgesteld dat het gegeven dat verzoeker vanaf zijn meerderjarigheid zijn ware naam niet heeft kenbaar gemaakt aan het bestuur, heeft bijgedragen tot de

onredelijk lange behandelingsduur van de aanvraag om machtiging tot verblijf en doorslaggevend was voor de bekomen onbeperkte verblijfsmachtiging.

De Raad stelt in dit verband verder ook vast dat zich in het administratief dossier een document bevindt van verweerder gericht aan de burgemeester van Oostende, waarin de instructie wordt gegeven verzoeker in te schrijven in het vreemdelingenregister, waarbij wordt aangegeven dat *“indien betrokkene[...] [zijn] identiteit niet [kan] bewijzen aan de hand van een nationaal paspoort of een nationale identiteitskaart dient de naam op de elektronische kaart voorafgegaan te worden door de volgende lettercode: ‘(Decl.:)’”*. Uit dit schrijven kan worden afgeleid dat de identiteit van verzoeker als dusdanig geen beslissende factor is geweest bij de toekenning van de verblijfsmachtiging.

In zoverre verweerder er in de eerste bestreden beslissing nog op wijst dat verzoekers lange verblijf in het Rijk, zijn integratie en zijn scholing enkel mogelijk waren middels het achterhouden van de ware identiteit, kan het verder volstaan op te merken dat deze aangehaalde elementen op zich niet hebben geleid tot de verblijfsmachtiging en dat deze overweging in de beslissing dan ook niet kan verantwoorden dat toepassing werd gemaakt van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet.

Niettegenstaande het feit dat verzoeker wel degelijk verantwoordelijk kan worden geacht voor het volhouden van zijn valse naam na zijn meerderjarigheid, blijkt niet dat dit gegeven van doorslaggevend belang is geweest bij de toekenning van de machtiging tot verblijf van onbeperkte duur.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij aangeeft dat op grond van de weergegeven motieven geen toepassing kon worden gemaakt van de door artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om zijn verblijf te beëindigen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 13, §2bis van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige middelen gericht tegen deze beslissing dringt zich niet langer op.

2.2. Onderzoek van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op artikel 7, eerste lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Er kan/moet toepassing worden gemaakt van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet in de situatie van een vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en bepaalde toepassingsgevallen zich voordoen.

Er werd reeds vastgesteld dat er grond is tot nietigverklaring van de beslissing waarbij de verblijfsmachtiging van onbeperkte duur van verzoeker werd beëindigd. Deze nietigverklaring heeft tot gevolg dat deze beslissing verdwijnt uit het rechtsverkeer en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Dit heeft tot gevolg dat dient te worden aangenomen dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de *in casu* tweede bestreden beslissing in wezen nog steeds gerechtigd was op een machtiging tot verblijf van onbeperkte duur en zich geenszins bevond in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarin hij noch gemachtigd noch toegelaten was tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet gaat een inreisverbod verder steeds gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Gezien vaststaat dat *in casu* geen rechtsgeldige verwijderingsbeslissing voorligt, kan – gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet – evenmin een geldig inreisverbod worden opgelegd.

Gelet op hetgeen voorafgaat en met het oog op een goede rechtsbedeling dient eveneens te worden overgegaan tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 februari 2013 waarbij een einde wordt gesteld aan de machtiging tot verblijf van onbeperkte duur en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, worden vernietigd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS